

Sygn. akt VI U 1422/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania **A. S.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.**

z dnia 28 lutego 2012 r., znak: (...)

w sprawie: **A. S.**

przeciwko: **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych**

Oddziałowi w B.

o rentę w związku z chorobą zawodową

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje wnioskodawcy A. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia 1 grudnia 2011 r. do dnia 30 czerwca 2014 r.;
- 2) stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt. VI U 1422/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 lutego 2012r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – po rozpoznaniu wniosku A. S. z dnia 5 grudnia 2011r., - odmówił wnioskodawcy (ubezpieczonemu) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 grudnia 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz.1673 ze zm.) prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową przysługuje osobie, która jest niezdolna do pracy i niezdolność ta powstała w związku z tą chorobą. Ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 23 lutego 2012r. nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową organ rentowy wniosek o przyznanie renty załatwił decyzją odmowną.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony A. S., twierdząc iż jego obecny stan zdrowia na skutek trwałych zmian narządu słuchu spowodował utratę zdolności do wyuczonego i wykonywanego zawodu.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując się na argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

Wnioskiem z dnia 5 grudnia 2011r. ubezpieczony A. S. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. o przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową dołączając do wniosku odpis decyzji nr (...) Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w B. o stwierdzeniu u niego choroby zawodowej – obustronnego, trwałego, odbiorczego ubytku słuchu typu ślimakowego lub czuciowo-nerwowego spowodowanego hałasem, wyrażonego podwyższeniem progu słuchu o wielkości co najmniej 45 dB w uchu lepiej słyszającym, obliczonego jako średnia arytmetyczna dla częstotliwości audiometrycznych 1,2 i 3 kHz – wymienioną w pozycji 21 wykazu chorób zawodowych określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z 30 czerwca 2009r. w sprawie chorób zawodowych (Dz. U Nr 105, poz. 869).

Orzeczeniem z dnia 18 stycznia 2012r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową (decyzja (...)) Po rozpoznaniu sprzeciwu ubezpieczonego od tego orzeczenia Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 23 lutego 2012r. także ustaliła, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 lutego 2012r. stanowiło dla organu rentowego podstawę do wydania zaskarżonej decyzji odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

(okoliczności niesporne, potwierdzone dowodami z akt rentowych ubezpieczonego).

W celu zweryfikowania stanowiska organu rentowego Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii zespołu biegłych sądowych: specjalisty medycyny pracy i laryngologa. Biegli ci rozpoznali u badanego obustronny niedosłuch pochodzenia odbiorczego (obraz choroby zawodowej) z zachowaną wydolnością socjalną słuchu.

Na podstawie przeprowadzonych badań sądowo- lekarskich i po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską znajdującą się w aktach sprawy oraz dostarczoną przez badanego biegli sądowi stwierdzili, iż stan jego zdrowia nie upośledza sprawności organizmu w stopniu ograniczającym zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji w związku z chorobą zawodową.

Biegli sądowi stwierdzili u ubezpieczonego średnie wartości progu słyszenia w zakresie 500 – 1000 – 2000 Hz – 25 dB i wykazali, iż jest on nadal dopuszczony do pracy w hałasie.

Zgodzili się oni z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS i stwierdzili, iż badany jest zdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji w związku z chorobą zawodową stwierdzoną decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego z dnia 19.08.2011r. nr (...)

(protokół badań sądowo – lekarskich i orzeczenie lekarskie z dnia 17.04.2012r. – (...) akt sprawy).

Do powyższej opinii biegłych sądowych zastrzeżenia wniósł ubezpieczony, który twierdził że skoro rozpoznano u niego chorobę zawodową, to fakt ten dowodzi, iż spełnia on kryteria kliniczne, a niedosłuch występujący u niego powoduje niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji w zawodzie wyuczonym i wykonywanym. Ubezpieczony wskazywał przy tym, że nie twierdzi aby był całkowicie niezdolny do pracy, a ponadto przedstawił aktualne badanie słuchu, zgodnie z którym średni ubytek słuchu dla częstotliwości 500,1000,2000 Hz wynosi w 37 dB dla ucha lewego, 40 dB dla ucha prawego.

Z kolei dla częstotliwości 3000 i 4000 Hz ubytek słuchu od 70 do 80 dB, co klóci się z wnioskiem biegłego sądowego laryngologa.

Ubezpieczony wniósł w związku z tym o powołanie drugiego zespołu biegłych sądowych.

(pismo procesowe ubezpieczonego wraz z badaniem słuchu – k. (...)).

Odnosząc się do zastrzeżeń ubezpieczonego i przedłożonego przez niego badania słuchu powołany zespół biegłych w opinii uzupełniającej z dnia 17 lipca 2012r. stwierdził, że dołączone badanie słuchu z dnia 23.05.2012r. (wykonane rok od materiału dowodowego, którym dysponowali biegli) przedstawia istotnie średnie wartości proggu słyszenia, takie jak to określił

badany w piśmie procesowym. Zdaniem biegłych „nie zmienia to jednak faktu, iż stwierdzona wielkość ubytku słuchu nie stanowi podstawy do dalszego zatrudnienia zgodnie z poziomem kwalifikacji w hałasie, co jest sprzeczne z obowiązującym w naszym kraju prawodawstwem.

Stąd biegli sądowi stwierdzili, iż ich opinia nie ulega zmianie.

(orzeczenie lekarskie – k. (...)).

Zastrzeżenia do opinii uzupełniającej zgłosił ubezpieczony, wskazując iż stwierdzony u niego niedosłuch w związku z chorobą zawodową powoduje jego niezdolność do pracy w wyuczonym i wykonywanym zawodzie.

Ponadto ostatnio dostrzegł on u siebie także dolegliwości zachwiania równowagi, szumy w uszach – powodujące osłabienie koncentracji oraz problemy komunikacji z otoczeniem. Skarżący podniósł dodatkowo, że orzeczenie o stwierdzeniu choroby zawodowej powoduje również to, że lekarz medycyny pracy nie podpisze mu badań okresowych, co wiąże się z utratą możliwości zarobkowania. Ubezpieczony ponownie wniósł o dopuszczenie dowodu z innego zespołu biegłych sądowych.

(pismo procesowe ubezpieczonego k. (...))

Sąd Okręgowy zwrócił się do powołanego w sprawie zespołu biegłych o wyjaśnienie zamieszczonego w opinii uzupełniającej z dnia 17.07.2012r. i niejasnego – zdaniem Sądu – stwierdzenia „Nie zmienia to jednak faktu, iż stwierdzona wielkość ubytku słuchu nie stanowi podstawy do dalszego zatrudnienia zgodnie z poziomem kwalifikacji w hałasie, co jest sprzeczne z obowiązującym w naszym kraju prawodawstwem”, które to stwierdzenie – jak się wydaje – oznacza przeciwwskazanie zdrowotne do dalszego zatrudnienia ubezpieczonego z powodu niezdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych przez niego kwalifikacji.

W drugiej uzupełniającej opinii z dnia 28 sierpnia 2012r. biegli sądowi – odpowiadając na pytanie Sądu i po zapoznaniu się z kolejnymi zastrzeżeniami ubezpieczonego (zgłoszonymi przez niego w piśmie procesowym z dnia 14.08.2012r.)- stwierdzili, iż zastrzeżenia orzekanego, zgodnie z którymi w związku z chorobą zawodową jest niezdolny do pracy w zawodzie wyuczonym i wykonywanym stoją w sprzeczności z aktualnym jego zatrudnieniem na stanowisku wytaczarza – frezera (k. (...)), a więc w narażeniu na działanie ponadnormatywnego hałasu. Na tym właśnie stanowisku ubezpieczony nabawił się choroby zawodowej, stąd – zdaniem biegłych – wniosek, iż lekarz medycyny pracy wyraził zgodę na takie zatrudnienie. Biegli wskazywali, iż ubezpieczony jest zatrudniony na pełnym etacie i nie korzystał ze zwolnień lekarskich.

Wobec powyższego ich opinia nie ulega zmianie (orzeczenie lekarskie – k. (...)).

Wobec nieudzielenia przez powyższy zespół biegłych wyjaśnienia co do niejasnego stwierdzenia zamieszczonego w ich opinii uzupełniającej z dnia 17 lipca 2012r., jak również odwoływania się przez biegłych w opinii uzupełniającej z dnia 28 sierpnia 2012r. do niejasnych i częściowo pozamerytorycznych kryteriów oceny zdolności do pracy ubezpieczonego oraz mając na uwadze kolejne zastrzeżenia do tej ostatniej opinii zgłoszone przez ubezpieczonego

w piśmie procesowym z 25.09.2012r. (k. (...))Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii drugiego zespołu biegłych sądowych w składzie: specjalista medycyny pracy oraz specjalista: otolaryngologii, audiologii i foniatryi.

Biegli drugiego zespołu rozpoznali u ubezpieczonego obustronny, trwały, odbiorczy ubytek słuchu typu ślimakowego spowodowany hałasem – choroba zawodowa rozpoznana 26.07.2011r.

Biegli wskazali, iż ubezpieczony (lat (...)) przepracował (...) lat na stanowisku tokarza – frezera w hałasie przekraczającym dopuszczalne normy i doszło u niego do trwałego uszkodzenia słuchu powodowanego hałasem. Lekarze biegli sądowi drugiego zespołu – po przeprowadzeniu szczegółowych badań, zwłaszcza laryngologicznego- ocenili, że badany jest częściowo niezdolny do pracy od wniosku lekarza leczącego, to jest od 8 listopada 2011r. do 30 czerwca 2014r.

Biegli wskazali, że ubezpieczony nie może wykonywać dotychczasowej pracy w narażeniu na hałas i wymaga przekwalifikowania do innego zawodu.

Drugi zespół biegłych nie zgodził się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS oraz z opinią pierwszego zespołu biegłych sądowych z dnia 17 kwietnia 2012r., dodatkowo stwierdzając iż posługiwał się tymi samymi wynikami badań i konsultacji, które posiadali lekarze ZUS, rozszerzonymi o aktualny audiogram.

(protokół badań sądowo – lekarskich i orzeczenie lekarskie z dnia (...))oraz aktualne badania (...)).

Zastrzeżenia do opinii drugiego zespołu biegłych sądowych wniósł organ rentowy. Powołując się na stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS organ ten zarzucił, iż nie udowodniono pogorszenia od czasu badania I zespołu biegłych z Panią dr K. – kierownikiem w Poradni Chorób Zawodowych Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy. W aktach znajduje się zaświadczenie od lekarza medycyny pracy ważne do 19 października 2013r. o zdolności ubezpieczonego do zatrudnienia na stanowisku wytaczarz – frezer. Jako specjalista medycyny pracy Przewodniczący Komisji Lekarskiej ZUS nie zgodził się z opinią biegłych, gdyż deficyt słuchu umożliwia zatrudnienie na poziomie posiadanych kwalifikacji, a nie każde stanowisko frezera wiąże się z narażeniem na hałas ponadnormatywny, a ponadto stosuje się ochronniki słuchu.

Organ rentowy wniósł o przekazanie swoich zastrzeżeń biegłym sądowym drugiego zespołu, a w przypadku odmowy temu wnioskowi – o oddalenie odwołania (pismo procesowe – (...)).

Odnosząc się do powyższych zastrzeżeń organu rentowego biegli sądowi drugiego zespołu w uzupełniającej opinii z dnia 26 marca 2013r. wyjaśnili, że ich orzeczenie z dnia 5 lutego 2013r. oparte zostało na podstawie szczegółowego badania otolaryngologa i nie miało za zadanie ocenić czy w porównaniu z I zespołem biegłych sądowych stan narządu słuchu uległ pogorszeniu – tak jak sugeruje lekarz ZUS. Celem biegłych drugiego zespołu była aktualna i obiektywna ocena czy stwierdzona u badanego choroba zawodowa narządu słuchu powoduje częściową niezdolność do pracy – co zdaniem biegłych zostało udokumentowane i opisane w orzeczeniu z 5 lutego 2013r. Biegli wskazali też, że orzeczona przez nich częściowa niezdolność ubezpieczonego do pracy pozwala na podjęcie zatrudnienia na stanowisku bez narażenia na hałas, jak podaje lekarz ZUS przy zastosowaniu środków ochrony osobistej narządu słuchu.

Biegli drugiego zespołu uznali swoje orzeczenie, stwierdzające częściową niezdolność do pracy ubezpieczonego w związku z chorobą zawodową, za poprawne.

(uzupełniająca opinia k.(...)).

Zastrzeżenie do tej uzupełniającej opinii drugiego zespołu biegłych zgłosił organ rentowy, zarzucając iż opinia ta nie zawiera odpowiedzi na poprzednie zarzuty zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 7 marca 2013r. Organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko przedstawione w tym piśmie (pismo procesowe k. (...)).

Sąd Okręgowy zwrócił się ponadto do biegłych pierwszego zespołu w celu zajęcia przez nich stanowiska w opinii uzupełniającej co do:

- wyników badania słuchu ubezpieczonego przeprowadzonego przez II zespół biegłych (k. (...));

- odniesienie się do opinii II zespołu biegłych (k. (...))

- wyjaśnienia czy biegli podtrzymują swoje opinie z 17.04.2012r. i 17.07.2012r. czy też zmieniają stanowisko i zgadzają się z opinią II zespołu biegłych sądowych.

W opinii uzupełniającej z dnia 16 maja 2013r. biegli pierwszego zespołu stwierdzili, iż bezdyskusyjny jest fakt stwierdzonej u orzekanego choroby zawodowej narządu słuchu, a prawodawstwo polskie zabrania pracy w narażeniu na działanie czynników szkodliwych, które tę chorobę spowodowały. Podkreślili jednak, że po stwierdzonej chorobie zawodowej ubezpieczony wrócił do pracy na stanowisko, zgodnie z kwalifikacjami, na którym nabawił się schorzenia zawodowego, co kłóci się z zasadami orzekania profilaktycznego w medycynie pracy. W opinii biegłych tego zespołu o ile badany nadal będzie zatrudniony w hałasie, to wówczas nie jest zasadnym uznanie go za niezdolnego do pracy w tym narażeniu i przyznanie świadczeń rentowych. Dlatego ich opinia różni się od opinii lekarzy biegłych sądowych drugiego zespołu i nie ulega zmianie.

(orzeczenie lekarskie – k. (...)).

Zastrzeżenia do tej opinii zgłosił organ rentowy, stwierdzając, iż stanowisko na którym pracował ubezpieczony nie jest widocznie związane z narażeniem na hałas, jeśli ubezpieczony otrzymał przyzwolenie lekarza medycyny pracy. Jeśli zatem możliwe jest wykonywanie przez ubezpieczonego pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami – brak niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, natomiast brak narażenia na hałas prawdopodobnie potwierdziły badania środowiska pracy na stanowisku zajmowanym przez ubezpieczonego.

Organ rentowy wnioskował o przekazanie tych zastrzeżeń biegłym lekarzom sądowym, a w przypadku odmowy temu wnioskowi wniósł o oddalenie odwołania.

(pismo procesowe – k. (...)).

W piśmie procesowym z dnia 13 lipca 2013r. ubezpieczony poinformował, iż zatrudniający go pracodawca rozwiązał z nim stosunek pracy z dniem 4 sierpnia 2013r., gdyż w badaniu profilaktycznym lekarza Poradni Medycyny Pracy (...) Sp. z o.o. w B. stwierdzono, iż wobec przeciwwskazań zdrowotnych ubezpieczony utracił zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy na stanowisku wytaczarz – frezer, hałas.

(pismo procesowe ubezpieczonego z załącznikami k. (...))

Rozważania dotyczące wyników postępowania dowodowego rozpocząć należy od odniesienia się do właściwych przepisów prawa materialnego, które w niniejszej sprawie powinny znaleźć zastosowanie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322) z tytułu choroby zawodowej przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej, renta z tytułu niezdolności do pracy. Art. 16 i 17 ustawy wypadkowej stwierdzają przy tym, iż przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty, jak również przy ustalaniu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z chorobą zawodową stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczące trybu orzekania o niezdolności do pracy. W przypadku ustalenia prawa do renty z tytułu choroby zawodowej lekarz orzecznik lub komisja lekarska ustala stały i długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z chorobą zawodową. Istotną modyfikację przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi unormowanie z art. 17 ust. 2 ustawy wypadkowej, który stwierdza że świadczenia wypadkowe wskazane w ust.1 tego artykułu przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy i chorobą zawodową.

Stosownie do treści art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm. dalej: „ustawa emerytalna”) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: 1) jest niezdolny do pracy; 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 1 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Ostatniej przesłanki (powstanie niezdolności do pracy w określonym czasie) nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Ponadto renta z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania tej niezdolności (art. 17 ust. 2 ustawy wypadkowej). W myśl art. 12 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym za całkowicie niezdolną do pracy uznaje się osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie natomiast z treścią art. 13 ust.1 tej ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Podkreślić należy w tym miejscu, iż niezdolność do pracy jest kategorią prawną, a nie faktyczną. Oznacza to, że jest to ocena dokonywana w płaszczyźnie medycznej (biologicznej) oraz socjalnej (ekonomicznej), której nie przekreśla ustalenie faktyczne, iż osoba starająca się o przyznanie świadczenia rentowego nadal wykonuje pracę na dotychczasowym stanowisku. Nawet osoby uznane za całkowicie niezdolne do pracy, a więc z definicji także które utraciły zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art. 12 ust.2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) w przypadku posiadania lub nabycia odpowiednich kwalifikacji mogą wykonywać pracę i normalnie zarabkować, choć jest to wyjątek, a nie reguła (por. uchwała Sądu Najwyższego z 29.09.2006r. II UZP 10/06- OSNP 2007/5-6/75).

Nie budzi przy tym wątpliwości, iż ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń dalszej możliwości wykonywania pracy oraz ocena związku tej niezdolności z chorobą zawodową wymaga wiadomości specjalnych (opinii biegłych sądowych z zakresu medycyny). Ostatecznie jednak ocena czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy winna uwzględnić wszystkie istotne okoliczności. Ocena taka ma charakter prawny i można jej dokonać w toku procesu wyłącznie Sąd, a nie biegły.

Zgodnie z art. 233§1 K.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

W rozpoznawanej sprawie w toku postępowania dowodowego przeprowadzone zostały dowody z opinii dwóch zespołów biegłych sądowych w kwestii czy ubezpieczony A. S. jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Opinie te nie były zgodne co do istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy kwestii, jednak – w ocenie Sądu – opinia drugiego zespołu biegłych (główna i uzupełniająca) w sposób wszechstronny, stanowczy i zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyjaśniały, iż ubezpieczony jest okresowo, częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Opinia drugiego zespołu biegłych pozwalała zatem na wydanie w niniejszej sprawie merytorycznego rozstrzygnięcia, gdyż pozwalała na to jej moc dowodowa oraz wiarygodność. Opinia ta opierała się na dokładnym badaniu słuchu ubezpieczonego i uwzględniała aktualny audiogram. Biegły otolaryngolog drugiego zespołu w badaniu progowym słuchu ubezpieczonego potwierdził, iż średni ubytek słuchu ucha prawego, przy częstotliwości 1,2,3 kHz wynosi 50 dB, a ucha lewego 46 dB, co potwierdzało diagnozę obustronnego, trwałego, odbiorczego ubytku słuchu typu ślimakowego spowodowanego hałasem - powiązanego z chorobą zawodową stwierdzoną przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego orzeczeniem z dnia 19 sierpnia 2011r. Za

w pełni logiczny uznać zatem należało ustalenie tych biegłych, zgodnie z którym badany nie może wykonywać dotychczasowej pracy w narażeniu na hałas.

Powyższe ustalenia biegłych drugiego zespołu korespondują także z faktem rozwiązania przez dotychczasowego pracodawcę (Spółkę z o.o. (...) w B.) z ubezpieczonym A. S. stosunku pracy z powodu stwierdzonej przez lekarza w czasie badań profilaktycznych niezdolności do pracy na stanowiskach, na których pracował on przez cały okres swojej kariery zawodowej (zaświadczenie – k.(...)). Niezdolność ta stwierdzona została wobec przeciwwskazań zdrowotnych – narażenia na hałas w miejscu pracy.

Odnosząc się do dowodu z opinii pierwszego zespołu biegłych podkreślić należy, iż dowód ten pozbawiony był waloru wiarygodności i nie mógł odegrać istotnego znaczenia (moc dowodowa) dla rozstrzygnięcia sporu.

Opinia pierwszego zespołu biegłych zawierała bowiem wewnętrzne sprzeczności, a biegli odwoływali się przy uzasadnieniu swojego stanowiska do kryteriów pozamedycznych, które nie miały znaczenia dla ocenianej przez nich kwestii zdolności bądź niezdolności ubezpieczonego do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji zdrowotnych i w związku z chorobą zawodową.

Zasadnicza sprzeczność ustaleń biegłych tego zespołu, która ujawniała się w ich opiniach dotyczyła z jednej strony wniosku co do zdolności ubezpieczonego do pracy, a z drugiej strony ekspozycji (w opiniach z 17.07.2012r. - k. (...)i 16.05.2013r. – k. (...)iż „stwierdzona wielkość ubytku słuchu nie stanowi podstawy do dalszego zatrudnienia zgodnie z poziomem kwalifikacji w hałasie, co jest sprzeczne z obowiązującym w naszym kraju prawodawstwem”.

Wyprowadzenie przez biegłych wniosku co do zdolności ubezpieczonego do pracy zgodnej z poziomem posiadanych przez niego kwalifikacji z faktu dalszego jego zatrudnienia przez pracodawcę na dotychczasowym stanowisku stanowiło – w ocenie Sądu – błąd metodologiczny biegłych, wynikający z niedostrzegania różnic pomiędzy sferą powinności a rzeczywistości oraz nieuwzględnienia właściwych kryteriów medycznych w omawianej tu kwestii. Okoliczność, iż dotychczasowy pracodawca nadal zatrudniał ubezpieczonego na dotychczasowym stanowisku pracy po stwierdzeniu u niego choroby zawodowej i w toku postępowania o rentę w związku z tą chorobą, nie mogło kreować wniosku co do dalszej zdolności ubezpieczonego do pracy w warunkach, które wywoływały u niego chorobę zawodową. Ostatecznie pracodawca rozwiązał z ubezpieczonym stosunek pracy z powodu utraty przez niego zdolności do pracy na dotychczasowym stanowisku, stwierdzonej w czasie badania profilaktycznego. Biegli sądowi pierwszego zespołu oraz organ rentowy nie dostrzegali przy tym, iż po stwierdzeniu u ubezpieczonego choroby zawodowej nie przechodził on badań profilaktycznych przed lipcem 2013r. (k. (...)), natomiast wcześniejsze tego rodzaju badanie ubezpieczony przeszedł w dniu 19 października 2010r. (dowód: k. (...)), a więc przed stwierdzeniem u niego choroby zawodowej w lipcu 2011r. zaświadczeniem Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy w B. Poradni (...)i przed wydaniem w dniu 19 sierpnia 2011r. decyzji w tym przedmiocie przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w B.. Biegli sądowi pierwszego zespołu nie dostrzegali zatem utraty aktualności zaświadczenia lekarskiego z dnia 19.10.2010r. stwierdzającego zdolność ubezpieczonego do wykonywania pracy na stanowisku wytaczarz – frezer.

Tego rodzaju mankamenty w ustaleniach biegłych sądowych pierwszego zespołu biegłych pozbawiały ich opinię waloru wiarygodności.

Za nielogiczne uznać należy zatem ich stanowisko przedstawione w 3 opiniach uzupełniających, iż ubezpieczony jest zdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, z jednoczesnym stwierdzeniem że skoro wrócił on do pracy na stanowisko na którym nabawił się on choroby zawodowej, to stan jego narządu słuchu będzie się dalej pogarszał i że tego rodzaju sytuacja jest niezgodna z polskim prawodawstwem. Wadliwe działania pracodawcy ubezpieczonego nie mogły bowiem mieć żadnego znaczenia dla oceny kwestii zdolności bądź niezdolności ubezpieczonego do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych i istnienia bądź nieistnienia związku przyczynowego niezdolności do pracy z chorobą zawodową.

Wyżej przedstawione motywy uzasadniały zatem zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie ubezpieczonemu prawa do wnioskowanego przez niego świadczenia na okres orzeczonej w opinii drugiego zespołu biegłych sądowych, to jest od

pierwszego dnia miesiąca w którym złożony został wniosek o rentę w związku z chorobą zawodową do 30 czerwca 2014r.

Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowiły przepisy art. 477¹⁴ §2 K.p.c. w związku z art. 6 ust. 1 pkt 6, art. 16 i 17 powołanej ustawy wypadkowej oraz art. 57, art. 58 oraz z art. 12 i 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W punkcie II wyroku Sąd stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej. Odpowiedzialność ta wynikała z faktu , iż podstawą wydania zaskarżonej decyzji było wadliwe merytorycznie orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS. Odpowiedzialności tej nie uchylała okoliczność przeprowadzenia badań słuchu ubezpieczonego w toku procesu, gdyż w celu prawidłowego orzeczenia o częściowej niezdolności ubezpieczonego do pracy w związku z chorobą zawodową Komisja Lekarska ZUS i Lekarz Orzecznik tego rodzaju badania także mogli przeprowadzić zgodnie z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14.12.2004r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 273, poz. 2711 z późn. zm.).

Pamiętać przy tym należy, że lekarz orzecznik ZUS jest związany decyzją organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie stwierdzenia choroby zawodowej (§ 5 pkt 1 powołanego rozporządzenia) w związku z czym zastrzeżenia organu rentowego kwestionujące narażenie ubezpieczonego na hałas w miejscu pracy (pismo procesowe z 3.07.2013r. k. (...)) naruszały powyższy przepis i pozbawione były merytorycznego uzasadnienia.

Na oryginale właściwy podpis.